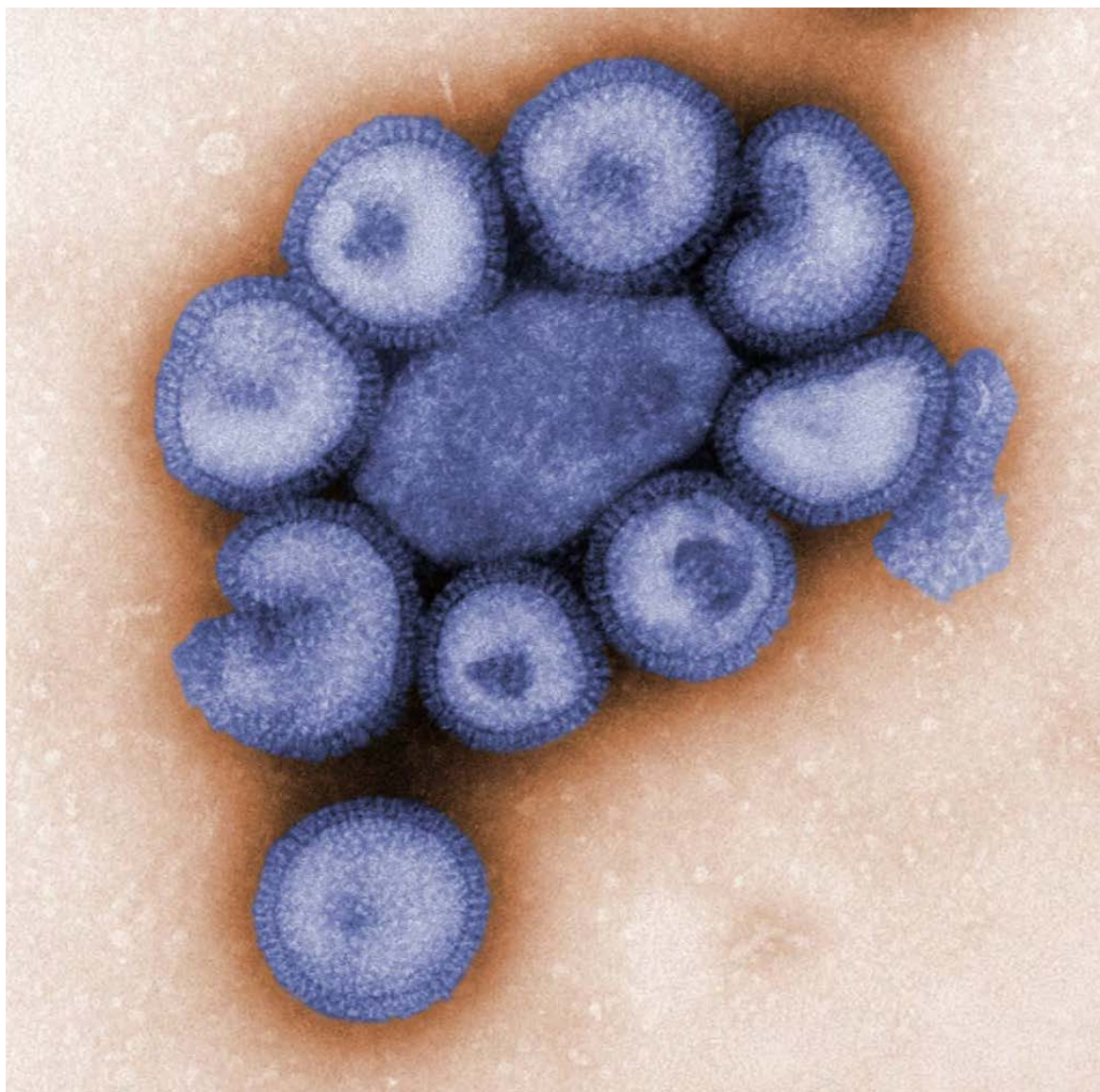

Kapitány Máté

LÉT A BOROTVÁN

[BOROTVAÉLEN]

2018-06-01 | **BOROTVAÉLEN, NOVELLA**

Hogy születésemet és szaporodásomat a higiénia teljes hiányának köszönhetem, azt hiszem, nem újdonság. Borotválkozás után mindig leöblíti a pengét, de csak úgy ímmel-ámmal, tudják, csak úgy alátartja a folyóvíznek, kettőt-hármat ráz rajta, esetleg odakocogtatja a mosdótál széléhez, hátha attól kirepkednek a habba tapadt szőrszálak. Szóval összevizezi a borotvát, aztán úgy, ahogy van, nedvesen, félig-meddig habosan és szőrösen bedobja egy műanyag pohárba.

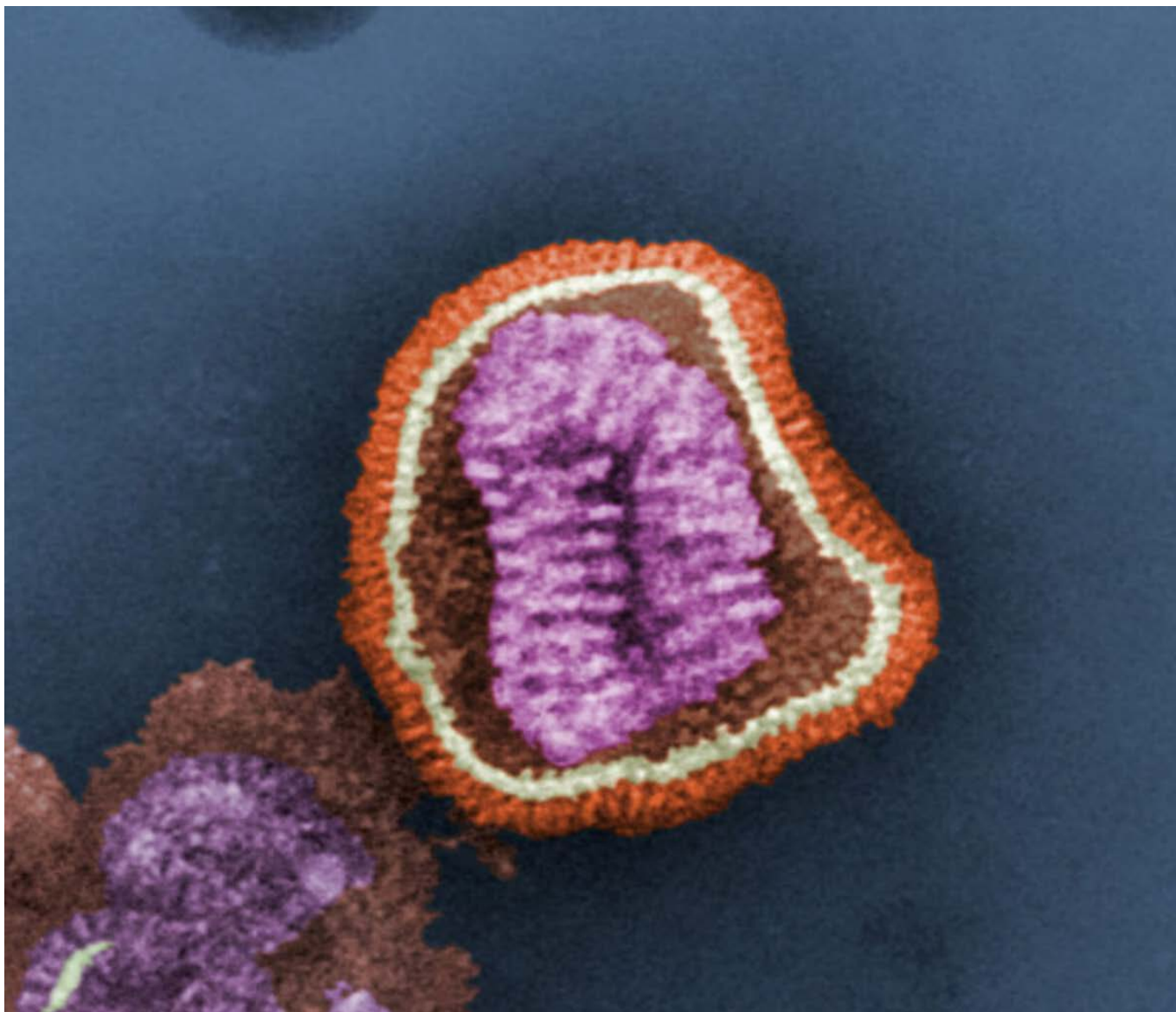
Tudom, tudom, van, aki hideg lámpák fényénél, orvosi fémműszerek között születik, van, aki Afrika homokjába pottyán, és szaros segge az anya sípcsontjába törlődik, van, akit csecsemőkorában krumpliként a földre dugnak, míg szülei a földet művelik, és így tovább. Elég az hozzá, ismerem a világ dolgait, és arra is mérget veszek, hogy egy rosszul előblített, borotvahabos pohár nem a legkegyetlenebb bölcső, de alapvetően finnyás természet vagyok.

én sem bírom a fickót

A négy pengés borotva harmadik élén növekszem. Illetve szaporodom. Ma már kész tenyészet alakult itt ki. A többiek hasonló gigerlik, mint én, zavarja őket a penészéhez

hasonló bűz, ami az egész poharat kitölti. De mi, a harmadik pengén, mi még igyekszünk megértőek maradni. Higgyék el, az első és második pengén kialakult tenyészet sokkalta morózusabb. Az alattunk lévő, sorban negyedik penge lakói meg... Arról jobb nem is beszélni. Megállás nélkül halljuk, ahogy morognak, ahogy szidják a borotva gazdáját. Félreértés ne essék, én sem bírom a fickót, de azért valahol neki köszönhetjük a létünket. Amikor társaimmal, vagy mondhatom azt is, testvéreimmel próbáljuk jól érezni magunkat (beszélgetünk, énekelgetünk), a földszinten élő negyedik pengesor rigolyásabb tagjai időnként még fel is dörömbölnek hozzánk, hogy elég már a hangzavarból, a saját gondolatainkat sem halljuk! Tiszta társasház. Szerencsére lakógyűlés még nincs.

Mit tudunk teremtőnkéről? Semmit. Jó, részleteket, talán. Egyedül él, szeret füttyörészni, és nyilvánvalóan nem ad sokat a tisztaságra. Ennyit látunk belőle a fürdőszobából. Máskülönben elég szokványos pali, halljuk, hogy étkezés közben rádiót hallgat a közeli konyhában, hogy horkantva röhög, amikor nézi az ostoba tévéműsorait, nyomon követhetjük, ahogy a vécén ülve is a telefonját nyomkodja. Nem egy hőstípus. Nem is róla szól ez a történet.

Aznap kapkodva borotválkozott. Megvágta magát. A vércsepp végiggördült mind a négy pengesoron. S mint egy virág, kinyílt belőle a vírus. Szigorú pillantású és arányosan délceg, mert bár alacsonyabb volt nálunk, mégis azt éreztük, fölénk magasodik. A lányok kapásból belezúgtak, a fiúk szívét csodálat és irigység töltötte el. Körbenézett, hogy felmérje, hová is került. Aztán nekiindult. Ahogy végiglépdelt a harmadik pengén, mindenki elnémult. Az idegen meg jó alaposan belebámult a szemünkbe. Röggvest úgy éreztük, mintha közlegények lennének a seregszemlén. Fel-alá masírozott, szája sarkában elégedetlenség remegett. Ösztönösen kihúztam magamat. Az apátlan fiúk megfelelni akarásával. Jó szeme volt, észrevette. Néhányszor még végigvonult a sor mentén, aztán előttem állapotodott meg. Na, mormogta, és jól végigpásztázta testemet, arcomat. Jelentést kérek, mondta, de olyan

határozottan, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy idejön és parancsolgat. Jelentést?, hebegtem. Azt, felelte türelmetlenül. Mit akar ez hallani, agyaltam, az osztály létszáma huszonkettő, hiányzik Farkas Hédi? Vagy, hogy mit tudunk a teremtőről? Rögtönöznöm kellett, mert már mindenki engem figyelt, a Karesz még meg is bökte kicsit az oldalamat. Belekezdttem hát.

A pohárban uralkodó penészbűz némelyeket ugyan elkedvetlenít, de a közhangulat alapvetően elfogadható. A közösség négy társadalmi csoportba rangsorolható, ezek közül egyértelműen a mi kis családi társaságunk tekinthető a legbizakodóbbnak.

Rápislantottam. Mivel, ha meggyőződés nélkül is, de bólogatott, kicsit bátrabban folytattam.

A teremtő napjában kétszer kapcsol lámpát, olyankor szoktunk kártyázni. Kedvelt témáink közé tartozik a hepciás sejtmagvasak ócsárolása, a göthös bacilusok szekálása, az antibiotikumnak ellenálló superbaktériumok dicsőítése, általában pedig egymás kibeszélése.

szolgalelkűek

Maga elé meredve bólogatott. Látszott rajta, hogy nem érdekli a mondanivalóm, csak azért beszéltet, mert hatalmában áll így tenni. Kicsinek, ócskának, önmagam és népem árulójának éreztem magam. Miért hódolunk be ilyen könnyen? Miért hajtunk fejet egy idegen előtt, aki csak néhány másodperce bújt elő a vérből? Valóban ennyire szolgalelkűek lennénk? Vagy örök gyerekek, akik fellélegeznek, ha feladhatják fullasztó szabadságukat? Törvényszerű, hogy aki irányításhoz szokott, az vakon engedelmeskedik is? Most kellene nemet mondani, még az elején, kemény hangon számon kérni, ki vagy te, vírus, hogy jelentést követelj?! Csak hát, tudják, ha így tennék, az meghatározná a továbbiakat is. Nem, nem attól tartok, hogy eltapos a vírus, mondtam, kisebb minálunk. Attól félek, ha most kiállok magamért és testvéreimért, később is eszerint kell cselekednem. Vezérnek lenni, példát mutatni, fegyelmezni és jutalmazni, felelősséget vállalni,

mindig csak erősnek, erősnek mutatkozni. Az istenért, csak egy átkozott baktérium vagyok, hát mit várnak tőlem?! Így aztán a lehető legalázatosabb hangomon beszéltem tovább.

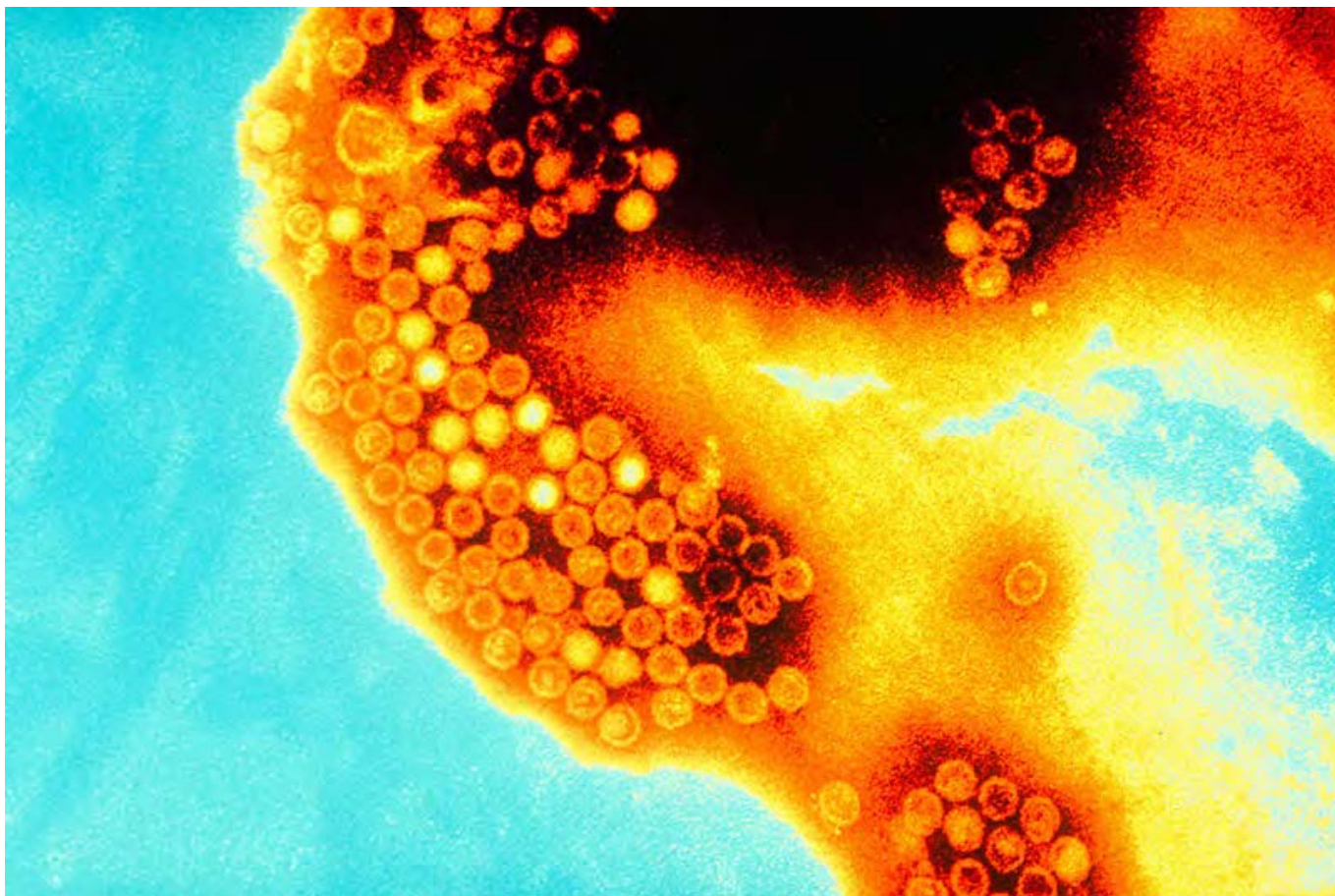
Felfelé nyalunk, lefelé taposunk, szemtől szembe mosolygunk, hátat fordítva fikázunk. Időnként kísérletet teszünk az értelmiségi társalgásra, aztán hamar belátjuk, hogy a szarás meg a szaporodás zsigeriben ható témák, minek erőltetni a többit.

Észrevettem, hogy megunta beszámolómat. Hallgatta ugyan, bólogatott még, de közben lassan újra masírozni kezdett. Abbahagytam hát. Csendben voltunk, néztük, ahogy peckesen vonulgat. Most csak egy valamire tudtam gondolni. Minket az áporodott levegő szült, ő meg teremtőnk vérében látott világot. Szinte édes gyermeke, de még annál is több, hisz burjánzik már odabent, idővel a hatalmat is átveszi a test felett. Kitölti, minden sejtet magáévá tesz.

a teljes kolónia

Na, vakkantotta, mikor megtorpant. Gyakorlatozás. Majd ránk sandított. Mi nem igazán értettük a fiúkkal. Ekkor füttyentett egy éleset. A többi három pengesor lakói zsörtölődve másztak át a mi szintünkre. Na, ismételte, fenyegetően, de valahogy kedvetlenül. Gyakorlatozás. Összenéztünk. Megint rögtönözni kell, úgy látszik. Karesz nem tévózott tovább, próbált ő is bevágódni, hát felugrott a nyakamba, és széttárta karját. Igen, igen, dűnnyögte a vírus. Gyerünk, a többiek is. Megmoccantak a baktériumok, ki lendületesebben, ki az életét szidva. Egymásba kapaszkodtak, egymásra hágtak, volt, aki reszkető lábbal másokat tartott, volt, aki keskeny vagy kövér vállakon meg-megcsúszva lépdelt. Nem tartott sokáig, míg a teljes kolónia szabályos piramisba fejlődött. Pihegtünk, acsarkodtunk, reménykedve a vírusra pillogattunk, hátha megszán minket és végre pihenőt fúj. Sokat kellett rá várni. Csak állt ott az alakzat előtt, karba tett kézzel, kicsit még a fejét is ingatta, mint aki nem tökéletesen elégedett az eredménnyel. Nem bírom már, lihegte valaki mellettem, és féltő volt, hogy összeroskad, s vele együtt az egész piramis. A vírus ekkor tapsolt egyet, mi hálásan fújtunk egy nagyot, és mindenki lekászálódott a földre. Sokáig csak levegő után kapkodtunk, addig ő fel-alá lépdelt. Mikor újra felsorakoztunk előtte, végigfuttatta rajtunk tekintetét. Holnap jobb lesz. Ennyit mondott. A hanglejtéséből nem tudtuk pontosan megítélni, hogy ezt biztatóan vagy inkább büntetést ígérve közölte. Pihenj, kiáltotta, majd odébb sétált. Lerogytunk.

A következő napokban különböző formációkat kellett gyakorolnunk. Összeálltunk csillaggá, rombuszá, dodekaéderré, oszloppá (na, azt megsínylették a legalul elhelyezkedők), aztán mertünk nagyobbat álmodni, ahogy a vírus elmagyarázta nekünk, így felépítettük magunkból az Eiffel-tornyot, a Tower hidat, a Taj Mahalt. Tessék, mondta ő ilyenkor, végre láttok egy kis kultúrát is. Én nem értettem, miért lenne kultúra a híres épületek reprodukciója, de a már ismert okból nem mertem szóvá tenni. Addig-addig folytattuk ezt a gyakorlatozgatást, oly sokáig élt köztünk a vírus, hogy már el sem tudtuk máshogy képzelni mindennapjainkat. Esküszöm, súgta egyszer Karesz, ha ez a vírus eltűnne egyszer, én akkor is rátok kapaszkodnék. Ilyen volt a Karesz. Ami a szívéen, az a száján.

Szerda van. Éppen a lehető legnehezebb formát próbáljuk a srácokkal: a gömböt. Ha ez sikerül, elértük a tökéletességet. A maximumot, ami saját magunkból kihozható. Fontos pillanat ez. A vírus ma nyugtalanabb. De nem a produkció miatt. Nem, mintha a génjeiben kapott volna valamilyen kódolt üzenetet saját testvéreitől, hogy készül valami. Látjuk rajta, hogy a szokásosnál is indiszponáltabb. Mint aki saját magát nem tudja fegyelmezni, csak másokat. Forgatja a szemét, fura grimaszokat vág, idegesen rázza a lábát. Mi azért csak gyakorolunk kitartóan, elvégre belénk égett már. Kattan a lámpakapcsoló, a fürdőszoba fénybe borul, belép a teremő. Miközben éppen Karesz nyöszörgését hallgatom, lopva odapillantok a teremőre. Nagyon rossz bőrben van. Támolyogva jut el a tükörig, egész teste remeg. Aztán a pohár felé nyúl, és egy gyöngé mozdulattal kiemeli belőle lakhelyünket, a borotvát. Magasba lendülünk, még erősebben kapaszkodunk a másikba. A vírus szeme izgatottan villan, valaki felkiált, sikerült, sikerült a gömb, bazmeg! A teremő fogja a borotvát, és mikor arcához emeli a pengéket, egy pillanatra megáll a mozdulat. Közelebb hajol, egészen közel. Látjuk sápadt arcbőrének minden pórusát, szembogara fekete napként emelkedik fölénk. Észrevesz minket. A gömb oly hatalmas és gyönyörű, hogy még a teremő figyelmét is

felkeltette! Mindnyájunk szívét kitölti az irtóztos büszkeség. Ezért megérte. Ezért megérte, fiúk, szuszogom. Mi a szar ez, mondja a teremtő, szívéhez kap, a borotvát kiejti kezéből, s mi vele együtt zuhanunk, zuhanunk a föld felé.

a gazdatest

Mikor magunkhoz térünk, a vírust nem látjuk sehol. Talán leröpült. Talán átugrott a gazdatestre. A teremtő ott hever nem messze tőlünk. Fekszik a hideg járólapon. Most néhány napig örök világosság lesz. Feltápáskodunk. Egy ideig tanácstalanul vakarásszuk a tarkónkat. Mit tartogat még számunkra ez a lét? Karesz kilép a többiek elé. Mindenki elhallgat. Lehetséges volna? Éppen Karesz vállalja magára, hogy ő legyen az új vezetőnk? Karesz megpiszkálja köldökét. Mit szólnátok, kérdezi aztán, most még kissé talán félszegen, de a határozottság reményét ígérve, mit szólnátok egy gúlához?

kép | Sanofi Pasteur, flickr.com